

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΠΟΥ ΖΟΥΣΕ

Ο Γιώργης Στεργίου αφού έφαγε με την κόρη του Ίωάννα στην κωνική του ώρα, όχτω έως όχτωμισμ, έτσι συνεθίξε από τόν καιρό που ένοιασε τόν έαυτο του στή μονότονη και κωνική-ομένη με άκριβεια, σάν τα ρολόγια που έπιδιώθωνε είκοσι χρόνια, τώρα τεχνίτης ρολογιάς σε μεγάλη μαγαζιά, άναψε τόν ταγάρο του και άνοιξε την έσπερινή έφημερίδα για νά διαβάση, όπως πάντα, ζαμμιά ώρα με τόν καφέ του που έπινε συχνά μετά τόν φαγητό του, και ύστερα νά πλαγιάση.

Έβαλε τά γυαλιά του, έδιάβασε τόν άρθρο, άνοιξε τόν φύλλο, στάθηκε σέ δυό διαφημίσεις ώρολογιοποιείων, κούνησε τόν κεφάλι του με τις ύπερβολές της ρεκλάμας—άγαθος, χριστιανός άνθρωπος θεωρούσε άπάντη άκόρη και τά μεγάλα λόγια τών διαφημίσεων—κι' έγρασε στην τελευταία σελίδα, ένώ η Ίωάννα σήκωνε τά πιάτα.

Ήλι δηλώσεις ο Μουσολλίνι. Τό κάντο του κάθε μέρα ο Ίταλος. Δέν τόν έκτιμοσε καθόλου. Πείριεργο γιατί—είτε γιατί είχε ιδή κάποτε μιά εικόνα του άπάνω στο άλογο με σπολή και φτερό και τού θύμιζε την «Καβαλλάρια ρουσιζάν», είτε γιατί έσύγχιζε τ' όνομά του με κάποιο που έβλεπε σ' ένα πρόγραμμα Ιταλικού μελωδράματος που έτυχε νά τοιχοκολλήση άπέναντι στο ρολογάδικο τόν καιρό άκριβώς που προτοφάνηκε ο Ιταλός πολιτικός—τού φανότανε ότι με τόν Μουσολλίνι η Ίταλία έφασε τή σοβαρότητά της. Τό βέβημα του έπέρασε από μερικους τίτλους. «Η παγίωσις της ειρήνης και η κοινωνία τών Έθνών». Κοροδίες τών λαών. «Κυκλών εις την Καλλιφορνια». Τετρακόσια πενήντα θύματα. Μ' ένα νοήμερο σου περβάνε μιά τέτοια συμφορά και σου βάζουν έδω διά μακρόν τόν λόγο του Πουανκαρέ στο Στρασβούργο. Και άφου έγκρίνιασε μέσα του με τά τηλεγραφήματα τών πολιτικών γεγονότων που σπαγιώσε τόν Ικανοποιούσαν, άνάχησε τις άστυνομικές ειδήσεις, τά επεισόδια—και τά δράματα της ήμέρας, που προλαμβάνουν περισσότερο από όλα τόν ένδιαφερόμεν. Ήσαν τά βράσινα και ή σύμφωρες τού κορμάκη. Και τά μάτια του έπεσαν άμέσως στην άκόλουθη ειδησι:

«Η χθεσινή αυτοκτονία. Κατά τας πρωινάς ώρας της σήμερον άνευρέθη νεκρά εις την έπί της οδού Γεωργίου Καστριώτη άρ. 85 οίκιαν της ή Άλεξάνδρα Στεργίου...»

Τ' όνομα της γυναίκας του. Σταμάτησε. Τά χέρια του που κρατούσαν την έφημερίδα παράλυσαν. Αισθάνθηκε έλασθη σκοτοδίνη. Άκούμησε τόν κεφάλι στην παλάμη με τόν άγκώνα στο τραπέζι. Σέ λίγα δευτερόλεπτα ξανασηκωσε τόν φύλλο κάτω από τά γυαλιά του. Διάβασε τρεις φορές την ειδησι για νά μπορέση νά συγκεντρώση τόν μυαλό του στις λεπτομέρειες τού γεγονότος. Την εύρησαν έαπλωμένη στο πάτωμα νεκρή μέσα σέ παγωμένο αίμα. Πλάι της ήταν ένα πιστόλι. Είχε χτυπηθή στην καρδιά. Ο θάνατος ήταν άκαριατος. Τό έγκλημα άποκλείεται. Πρόκειται άσφαλώς περι αυτοκτονίας. «Η—αυτόχειρ—ώρα μόνη από ένός έτους κατόπιν άνομιάλου βίου κατείχετο έσάτως υπό νευρασθενείας, άποτελέσμα της όποιας ήτο τόν άπενονημόν της διεβήμα». Τό πτόμα τó είχαν μεταφέρει στο νεκροτομείο στην οδό Σαμαράτους.

Τά περί «άνομιάλου βίου» τά ήξερε ο Στεργίου. Τρεις είχε αλλάξει ή Άλεξάνδρα από τότε που τούψησε τόν ψάρι στή γελή, σηκώθηκε και τούψυγε μ' εκείνον τόν έκμαυλιστή, τόν μπασσαβιλίστα τόν Γιάννη τόν Κρινά και τού άφρησε νά μεγαλώση ένα κορίτσι, που ντραπόταν νά τού

ειπή πώς έζούσε ή μάνα του. Άλλά δέν ήξερε ότι ή Άλεξάνδρα έζούσε μόνάτη τόν τελευταίο χρόνο, ούτε πώς καθάταν στην οδό Γεωργίου Καστριώτη. Τη νόμιζε άκόρη στην οδό Πιάρμου, στο μικρό ισόγειο, που είχε κληρονομήση από μιά θεία της. Θά τó πούλησε τó σπίτι.

Ορίστε πώς κατάνησε. Με μιά σφαίρα στο στήθος, πούς έξερε ύστερα από πού άπελπισία. Τη θυμήθηκε. Την είχε γνωρίσει πρό δεκαετού χρόνων σε μιά έκδρομή στο Χαλάνδρι με δυό φιλικές οικογένειες που τόν είχαν καλέσει κι' αυτόν. Τού φάνηκε άγγελος. Τόν καλέσανε στο σπίτι. Ζούσε τότε ή μητέρα της. Τόν περιποθήκανε. Η Άλεξάνδρα τού άσσε, της άσσε κι' αυτός και τά φτιάσανε. Είχε ιερο σκοπό από την άρχη. Θά την έπαιρνε. Ένας συνάδελφός του που τόν έβλεπε

Ο κ. Διονύσιος Κόκκινος

μαζί της τó βράδυ που ήγαναν και την έπαιρνε από τόν έργοστάσιο που δουλεύε—ήταν άσπροροχού—θέλησε νά τού άνοίξει τά μάτια. Τού ειπε πώς την Άλεξάνδρα την είχε άλλος. Όχι πλατωνικά. Αυτόν εφαρμάκωσε και ειλικρινής καθώς ήταν της τά ειπε με τρόπο. Τά θεωρούσε συκοφαντίες. Ήθελε μόνο νά τού τó διαβεβαίωση αυτή ή ίδια. Έκείνη του άπάντησε μ' ένα κλάμα. Δέν μπορούσε νά τού πη ψέματα. Ναι, ένας παληάνθρωπος την άπάντησε. Είχε σκοπό νά τού τó πη. Δέν ήθελε νά τον γελάση. Άλλά επειδή έπαθε αυτή τη σφοδρά, δέν ειχε δικαίωμα νά τήση κι' αυτή και ν' άφοσιωθή σ' έναν άνθρωπο κα νά φτιάση μιά ζωούλα τίμα και καλή με την άγάλη της και την άφοσιώση της. Έπρεπε νά έκτιμήση αυτό που έκανε τώρα. Μπορούσε νά τού τó διαψηψη και νά σκεπάση τόν άτιμήμα της. Τόσες και τόσες έξουν τόν τρόπο. Άλλά δέν ήθελε νά τον ντραπέται σε όλη της τή ζωή. Και τού ζήτησε νά της άπάντηση τó σκέπτεται. Καλά, της ειπ' έκτεινος, θά ίδωμε. Δέν ήθελε νά της πη κατά πρόσωπο ότι ύστερα άπ' αυτά δέν μπορούσε νά την ξαναϊδή. Είχε ένα αίσθημα, την πονούσε, τη λυπότανε, άλλα θάσφιγγε την καρδιά του και θά τραβότανε. Δέν ήταν δυνατό ο Γιώργης ο Στεργίου νά πάρη τ' άποφύρι άλλο. Είχε άλλως τις άσχές του. Ένας άντρας που έπαιρνε τόν γάμο για κάτι ιερο, καθώς αυτός, έπρεπε νά μπορή, την ώρα που θάπαιρνε τή γυναίκα του, νά πη στή βάση της ψυχής του τó «Άσπλε, άμύλυντε, άχραντε, άγη παρθένε χαιρε...»

Άλλά εκείνη τόν κινήθηκε. Έτρεχε πίσω του μιά ολόκληρη βρομάδα με τή λαχάρια της πώς τόν είχε χάσει, τού μάλιστα με τά δάκρυα στή φωνή, τού ζητούσε νά τη λυπηθή, νά μήν την άφήση νά χαθή. Έκείνος παρ' όλη τή συγκίνησή του μόρσε νά κρατηθή. Τότε ή Άλεξάνδρα έκαμε μιά άπότετρα αυτοκτονίας. Χτυπήθηκε μ' ένα μαχαίρι στο στήθος. Γυναίκα αίσθηματική. Νόμιζε πώς της έφταγε ή καρδιά της. Όπως τώκαμε και τώρα. Ήτανε θάυμα τότε πώς σάηκε. Ο γατρος ειπε πώς μιά τριχα άν προχωρούσε άκόμη τού μαχαίρι θάβρισκε την καρδιά. Έτρεχαν και τόν βρήκαν και τού ειπαν νά πάη νά την ιδή. Τόν ζητούσε. Επήγε. Δέν ήτανε θηρίο. Και τότε άπάνω από τόν προσκέφαλό της, όταν τούς άφησαν μόνους, της προσχέθηκε πώς θά την παντρευθή. Έπι τέλους ήταν μιά γυναίκα που θέλησε νά σκοτωθή προς χάριν του.

Τόν πρώτο καιρό πέρασαν καλά. Ύστερα άρχισαν κάτι γκρίνιες, πού τις έπηρε έκτεινος για τά συνηθιμένα των άντρογύνων. Έζούσε τότε ή μητέρα της και τούς τά συμβίβαζε. Η Άλεξάνδρα ήτανε λουσού, της

ΤΟ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"
ΕΥΧΕΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΟΥ
ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

συγχίνισή του, είτε γιατί ντροπέταν να τὸ ὁμολογήσῃ.

— Είμαι ὁ ἄντρας της. Τὸν ἄφσαν καὶ πέρασε. Ὁ ὑπάλληλος ἀκολούθησε. Ὁ Γιῶργης ἐβράδην στά χαμένα στὴ μεγάλη σάλα τοῦ νεκροτομείου ποὺ τὸν ἐπιπασαν. Μόλις ἔβλεπε, παρ' ὅλα τὰ δυνατὰ ἡλεκτρικά, Αἰσθάνονταν τὰ μάτια του ν' ἀλλοιωθοῦσαν. Εἶδε κατὰ ῥάγια με μπουκάλες. Ἡ δυνατὴ μουρουδιά ἀπὸ τ' ἀντισηπτικά καὶ τ' ἄλλα φάρμακα τὸν ἀπεκαμε. Μὲ τὸ βλέμμα ἀναζητήσε τὴ νεκρῇ. Ὁ ὑπάλληλος προχώρησε σ' ἕνα τραπέζι μακρὸ ποὺ ἦταν σκεπασμένο κατὰ μ' ἕνα πανί. Ἐκεῖ ἦταν ἡ Ἀλεξάνδρα.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ νεκροτομείου στάθηκε μπροστὰ στὸ τραπέζι καὶ ἀντίβλεπε πρὸς τὸ καπέλλο στὸ χέρι ἔκανε τὸ σταυρὸ του. Μόλις στεκόταν στὰ πόδια του. Εἶδε τὴ νεκρῇ. Ἦταν γυμνὴ γιὰ τὴν νεκροφίτι. Τὰ μάτια τοῦ Γιῶργη ἀλλοιωθοῦσαν. Ἐβλεπε θαμπά. Θεὸ μου. Γυμνὴ ἀπάνω σὲ μιά λαμαρίνα. Αἰσθάνονταν ἕνα κόμπο στὸ λαμπό. Πλησίασε περισσότερο καὶ σήκωσε τὸ χερὶ στὰ μαλλιά της. Κότταξε. Πῶς εἶχε ἄλλῃξαι. Ἄνοιξε τὰ μάτια του γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα.

Ἄνθρωπος τοῦ νεκροτομείου στάθηκε μπροστὰ στὸ τραπέζι καὶ ἀντίβλεπε πρὸς τὸ καπέλλο στὸ χέρι ἔκανε τὸ σταυρὸ του. Μόλις στεκόταν στὰ πόδια του. Εἶδε τὴ νεκρῇ. Ἦταν γυμνὴ γιὰ τὴν νεκροφίτι. Τὰ μάτια τοῦ Γιῶργη ἀλλοιωθοῦσαν. Ἐβλεπε θαμπά. Θεὸ μου. Γυμνὴ ἀπάνω σὲ μιά λαμαρίνα. Αἰσθάνονταν ἕνα κόμπο στὸ λαμπό. Πλησίασε περισσότερο καὶ σήκωσε τὸ χερὶ στὰ μαλλιά της. Κότταξε. Πῶς εἶχε ἄλλῃξαι. Ἄνοιξε τὰ μάτια του γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα.

Ἄνθρωπος τοῦ νεκροτομείου στάθηκε μπροστὰ στὸ τραπέζι καὶ ἀντίβλεπε πρὸς τὸ καπέλλο στὸ χέρι ἔκανε τὸ σταυρὸ του. Μόλις στεκόταν στὰ πόδια του. Εἶδε τὴ νεκρῇ. Ἦταν γυμνὴ γιὰ τὴν νεκροφίτι. Τὰ μάτια τοῦ Γιῶργη ἀλλοιωθοῦσαν. Ἐβλεπε θαμπά. Θεὸ μου. Γυμνὴ ἀπάνω σὲ μιά λαμαρίνα. Αἰσθάνονταν ἕνα κόμπο στὸ λαμπό. Πλησίασε περισσότερο καὶ σήκωσε τὸ χερὶ στὰ μαλλιά της. Κότταξε. Πῶς εἶχε ἄλλῃξαι. Ἄνοιξε τὰ μάτια του γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα.

Ἄνθρωπος τοῦ νεκροτομείου στάθηκε μπροστὰ στὸ τραπέζι καὶ ἀντίβλεπε πρὸς τὸ καπέλλο στὸ χέρι ἔκανε τὸ σταυρὸ του. Μόλις στεκόταν στὰ πόδια του. Εἶδε τὴ νεκρῇ. Ἦταν γυμνὴ γιὰ τὴν νεκροφίτι. Τὰ μάτια τοῦ Γιῶργη ἀλλοιωθοῦσαν. Ἐβλεπε θαμπά. Θεὸ μου. Γυμνὴ ἀπάνω σὲ μιά λαμαρίνα. Αἰσθάνονταν ἕνα κόμπο στὸ λαμπό. Πλησίασε περισσότερο καὶ σήκωσε τὸ χερὶ στὰ μαλλιά της. Κότταξε. Πῶς εἶχε ἄλλῃξαι. Ἄνοιξε τὰ μάτια του γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα.

Ἄνθρωπος τοῦ νεκροτομείου στάθηκε μπροστὰ στὸ τραπέζι καὶ ἀντίβλεπε πρὸς τὸ καπέλλο στὸ χέρι ἔκανε τὸ σταυρὸ του. Μόλις στεκόταν στὰ πόδια του. Εἶδε τὴ νεκρῇ. Ἦταν γυμνὴ γιὰ τὴν νεκροφίτι. Τὰ μάτια τοῦ Γιῶργη ἀλλοιωθοῦσαν. Ἐβλεπε θαμπά. Θεὸ μου. Γυμνὴ ἀπάνω σὲ μιά λαμαρίνα. Αἰσθάνονταν ἕνα κόμπο στὸ λαμπό. Πλησίασε περισσότερο καὶ σήκωσε τὸ χερὶ στὰ μαλλιά της. Κότταξε. Πῶς εἶχε ἄλλῃξαι. Ἄνοιξε τὰ μάτια του γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα.

Ἄνθρωπος τοῦ νεκροτομείου στάθηκε μπροστὰ στὸ τραπέζι καὶ ἀντίβλεπε πρὸς τὸ καπέλλο στὸ χέρι ἔκανε τὸ σταυρὸ του. Μόλις στεκόταν στὰ πόδια του. Εἶδε τὴ νεκρῇ. Ἦταν γυμνὴ γιὰ τὴν νεκροφίτι. Τὰ μάτια τοῦ Γιῶργη ἀλλοιωθοῦσαν. Ἐβλεπε θαμπά. Θεὸ μου. Γυμνὴ ἀπάνω σὲ μιά λαμαρίνα. Αἰσθάνονταν ἕνα κόμπο στὸ λαμπό. Πλησίασε περισσότερο καὶ σήκωσε τὸ χερὶ στὰ μαλλιά της. Κότταξε. Πῶς εἶχε ἄλλῃξαι. Ἄνοιξε τὰ μάτια του γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα.

Ἄνθρωπος τοῦ νεκροτομείου στάθηκε μπροστὰ στὸ τραπέζι καὶ ἀντίβλεπε πρὸς τὸ καπέλλο στὸ χέρι ἔκανε τὸ σταυρὸ του. Μόλις στεκόταν στὰ πόδια του. Εἶδε τὴ νεκρῇ. Ἦταν γυμνὴ γιὰ τὴν νεκροφίτι. Τὰ μάτια τοῦ Γιῶργη ἀλλοιωθοῦσαν. Ἐβλεπε θαμπά. Θεὸ μου. Γυμνὴ ἀπάνω σὲ μιά λαμαρίνα. Αἰσθάνονταν ἕνα κόμπο στὸ λαμπό. Πλησίασε περισσότερο καὶ σήκωσε τὸ χερὶ στὰ μαλλιά της. Κότταξε. Πῶς εἶχε ἄλλῃξαι. Ἄνοιξε τὰ μάτια του γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα.

Ἄνθρωπος τοῦ νεκροτομείου στάθηκε μπροστὰ στὸ τραπέζι καὶ ἀντίβλεπε πρὸς τὸ καπέλλο στὸ χέρι ἔκανε τὸ σταυρὸ του. Μόλις στεκόταν στὰ πόδια του. Εἶδε τὴ νεκρῇ. Ἦταν γυμνὴ γιὰ τὴν νεκροφίτι. Τὰ μάτια τοῦ Γιῶργη ἀλλοιωθοῦσαν. Ἐβλεπε θαμπά. Θεὸ μου. Γυμνὴ ἀπάνω σὲ μιά λαμαρίνα. Αἰσθάνονταν ἕνα κόμπο στὸ λαμπό. Πλησίασε περισσότερο καὶ σήκωσε τὸ χερὶ στὰ μαλλιά της. Κότταξε. Πῶς εἶχε ἄλλῃξαι. Ἄνοιξε τὰ μάτια του γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα.

— Αἶ στὸ διάβολο χαλβὰ. Τὴν ἤξερε αὐτὴ τὴ φράσι ὁ Γιῶργης. Ὁ ἄντρας χειρονομοῦσε καὶ ἡ φωνὴ του φαινόταν νὰ πνίγεται στὸ λαμπό του. Θὰ τὴν ἐβραζε κ' αὐτὸς. Προσπάθησε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Ἦταν ἀγνωστος. Δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς τρεῖς ποὺ ἤξερε ὁ Γιῶργης. Ἦταν ἕνας ἄλλος, ποὺ εἶχε ἐρθεῖ ἡ σειρά του.

Δὲν ἦταν καλλίτερα νὰ ἦταν πεθαμένη. Ὅχι. Καλλίτερα ποὺ ζοῦσε. Ἦταν μὴ ζωὴ μέσα σὲ κόλασ, ἀλλὰ ἦταν μὴ ζωὴ. Τώρα καὶ ποὺ δὲν ἦταν πεθαμένη ἡ Ἀλεξάνδρα, δὲν εὐχόμην πῶς ἐφταίε αὐτὸς γιὰ τὴν τύχη της. Ἐξείνη τὰ ἤθελε γάδουον ἔτσι.

Ξαναγύρισε στὸ σπίτι του. Εἶσθηκε τὴν Ἰωάννα στὸν καναπέ κοιμισμένη χωρὶς νὰ γυθῆ. Εἶχε ἀποκοιμηθεῖ ἐνὸς περιέμενε.

Ἐσκαψε μὲ προσοχὴ καὶ φίλησε τὴν κόρη του. Ἐξείνη ξύπνησε.

— Μπαμπά, τοῦ εἶπε. Τὴ συμβαίνει; Ἀνησύχησα. Ἀργήσατε.

— Δὲν εἶνε τίποτα παιδάκι μου. Πήγαινε στὸ κρεβάτι σου.

Ὅλα εἶνε ἐν τάξει: Καὶ προχώρησε στὴν κάμαρά του, στάθηκε μπροστὰ εἰς εἰκονοστάσιο κ' ἔκαμε τὸ σταυρὸ του καὶ ψιθύρισε.

— Μόρε σοι ὁ Θεός. Καλλίτερα ποὺ ζοῦσε ἡ Ἀλεξάνδρα. Δ. Κόκκινος

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΗΛΙΘΙΟΥ

Τὴν ἐγνωρίσα ἕνα καλοκαίρι στὸν κῆπο τοῦ Ζαπελίου. Μικρῇ, λεπτοκαμωμένη μὲ δύο μαύρα γλυκῦτα μάτια, μὲ ἕνα στοματάκι σὰν κατακόκκινον μπουμπούκι ροδαίνια μ' ἕνα σῶμα ἀέρονον μὲλις σχιγραφοῦμενον. Εἶχε ἀνατραφεῖ κάτω ἀπὸ τὸν θόλο τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἀγγλίας καὶ ὅμως ἦτο τὸ καλλίτερον ἄνθος τῆς Ἀττικῆς.

Κάθε ἀπόγευμα πῆγαινε περὶπτο ἀπὸ τὸ Ζάπευο μὲ τὸν μπαμπά της.

Τότε ἦτο μικρῇ ἀκόμη.

Ἐγὼ εἶχα τὴν ἡλικία τὸν 20 χρόνον καὶ τὴν παρεφροσύνην τῆς καρδιάς.

Ὅλα τὰ βλεπα ἐπὶ τὸν φακὸ τῆς τρέλλας.

Ἀγαποῦσα, ἀγαποῦσα, διαρκῶς ἀγαποῦσα. Ἄν μοῦλεγαν νὰ σχιγραφοῦσαν τὸν χάρτην τῆς γῆς θὰ ἐσχεδιάζα ἕνα ἀέρανον φύλλο καρδίας. Τοὺς σεισμούς τοὺς παρομοιάζα μὲ παλμούς τοῦ ἄρραιου ἔρωτος τῆς γῆς πρὸς τὸν οὐρανόν. Τὰ ἡφαίστεια τὰ ἐνόμιζα ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις...

Ἀνευροποῦσα!... Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς ἐπόμενο ἦτο νὰ νομίσω πῶς μ' ἀγαπᾷ ἐξείνη.

Τὴν ἔβλεπα στὸν δρόμο, στὴν ἐκκλησίαν, στὸ θέατρο καὶ λιποθυμοῦσα ἀπότην... βεβαίωτηταυτῆ.

Μ' ἀγαπᾷ, μ' ἀγαπᾷ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τώρα ποὺ μοὺ πέρασε αὐτὴ ἡ τρέλλα, τὸ ἄν μ' ἀγαποῦσε πρόγματι, εἶνε καὶ θὰ παραμένῃ μυστήριον. Τὸ βεβαίον ὅμως εἶνε ἐπιβεβηθὸν ἐπίστευσαι σὺ μ' ἀγαπᾷ, τὴν ἀγάπῃσκαί ἔγώ.

Ὅταν μὲ συναιτοῦσε ἔξω ἐμειδιούσε μὲ πονηρία. Ἐχαμῆμον τὰ μάτια καὶ μὲ μειδιάμα παρετήρει τὴν γῆ, σὰν νὰ τῆς ἔλεγε:

— Τὰ συγχαρητήριά μου γὰ τὸν βλάκα ποῦ κανεῖς!...

Τὴν 2 Δεβρίου 1896 τὴν συνήντησα στὸν Παρνασσό. Μ' ἐκύτταξε καὶ πάλι ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ μὲ κάποια γλυκύτητα.

Τὸ ἐγὼ μου... ἐσκηκώθη καὶ μ' ἐπλησίασε! — Βλέπεις, μοὺ λέγει, σ' ἀγαπᾷ.

— Τὸ ἔξερο καλὲ! τοῦ ἀπάντησα. Κ' ἐσφιζα μέσα στὴν παιδικὴ μου ψυχὴ μὲ τρόμον τῆ χρυσῆ εὐτυχία, διὰ νὰ μὴ φύγῃ.

Μ' ἀγαπᾷ, μὲ ἀναπολεῖ, κλαίει δι' ἐμέ, ἴσως, μὲ ἀναζητεῖ παντοῦ, μὲ λατρεύει. Ἄ! μὲ λατρεύει! ὁραῖον δεῖνον! Ὁ, ἄν ἀπέβνησκον τότε ἡ ψυχὴ μου χορογράφουθαι θὰ δέσχιζε τοὺς οὐρανούς.

Τὸ ὄρατον δταν ὁ ἐραστὴς ἀποθάνῃ πρὶν ὁ ἔρως ἐκνεύσῃ ἐντός του. Ἡ ψυχὴ ἐρωτευμένη θὰ πλεύσῃ τὸν γαλανὸν αἰθέρα, θὰ κολλημησῇ στὸ ἀέριον καὶ θὰ φθάσῃ λιπιδύμνος ἀπὸ ἀγάπῃ πρὸ τοῦ Ὑψίστου!.

Πῶς θὰ λῆψουν τ' ἄστρα τότε!... Ὁ, ἄν ἀπέβνησκον!... Καὶ ὅμως! Τὴν ἐπομένην ἀπέθανον!...

Τὴν τρομερὸν ποὺ εἶνε ὁ θάνατος! Ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κηδείας. Τὴν ἐκφορᾶν μου ἠκολούθησαν ὄλοι οἱ τρελλοί.

Ὅρατον λευκὸν φέρετρον ἀπὸ καρδίας φύλλα... ἀγαλλισατο τὸ σῶμα μου!...

Δύο παλμοὶ γέλωτος... ὑπῆρξεν ὁ ἐπικήδειος. Κατεβῆθη σὲ μιά γωνίαν τοῦ νεκροταφείου τῆς καρδίας της. Ἀσπὴν πλάκα ἀπὸ μαρμῆρινα στήθη μὲ ἐκάλυψε.

Πάντο τὴν πλάκα αὐτὴ ἐγράφον σιντομα ἐπιτήριαι, ἀπὸ ὄρατον ἄσπερο χέρι:

Ἐνταῦθα κείται ὁ ἡλίθιος!... Τιμὸς

